

DE NIEUWGEDEINDE WAKBIEVEGING

De Internationale Arbeidskonferentie en het vraagstuk der werkloosheid van de jeugd door Kurt Löwenstein

DE Internationale Arbeidskonferentie, welke op dit oogenblik te Geneve zetelt, plaatste het vraagstuk der werkloosheid van de jeugd op haar dagorde; maar dit vraagstuk bevindt zich op de dagorde van de gansche samenleving sinds het begin van de economische crisis.

De zitting van de Konferentie werd door het I. A. B. voorbereid met een onderzoek dat inlichtingen verstrekt over den toestand der jongeren in de aangesloten landen. Een lijvige in druk verschenen studie levert ons een geloofwaardige dokumentatie over de werkloosheid der jongeren beneden 25 jaar en over de door de verschillende landen toegepaste maatregelen om den ernst van den toestand te verhelpen.

De jeugd wil evenwel te recht zelf deelnemen aan de behartiging harer belangen. De groote vereenigingen van jonge arbeiders, o. m. de Socialistische Jeugdinternationale, hebben, in samenwerking met het Internationaal Vakverbond, door middel van een petitionnement, op de Internationale Arbeidskonferentie dringend beroep gedaan om arbeid te bekomen voor de millioenen jongelui die door de economische crisis van arbeid en brood beroofd zijn. Dit petitionnement vraagt ook maatregelen tot ondersteuning van de jonge werkloozen, ten einde ze voor de stoffelijke ellende te behoeden, hun moreelen nood, voortspruitend uit hun verplichte werkloosheid, te verzachten, en hun beroeps- en algemeene opleiding mogelijk te maken.

Onnoodig te zeggen, dat de patroonsgroep ter Konferentie geenszins bereid is haar medewerking te verleen aan een opbouwend werk dat haar voorrechten schijnt te bedreigen. Haar woordvoerders hebben zich beijverd er de oplossing van te doen verdagen, onder voorwendsel dat de dokumentatie van het I. A. B. moet aangevuld worden en de onderhavige groote vraagstukken rijpelijk dienen bestudeerd te worden. Dit schonk aan kameraad Mertens de gelegenheid te doen opmerken dat, indien de afgevaardigden vóór de bijeenkomst van de Konferentie de op de dagorde geplaatste vraagstukken nog niet rijpelijk bestudeerd hadden, men zich mag afvragen wat zij er zijn komen doen.

Voor de Konferentie gaat het er om een lijst van wenken op te stellen, welke aan de Regeeringen van de verschillende landen zal medege-deeld worden. De beoogde maatregelen hebben een groote draagwijdte: verlenging van den schoolplicht, verhooging van den ouderdom van aanneming aan den arbeid, algemeene en beroepsopleiding, sociale bijstand, kollektieve werkverschaffing, mogelijkheid van individueele werkverschaffing. De oplossing van dit vraagstuk der werkloosheid van de jeugd is zonder twijfel dringend, niet alleen op internationaal plan, doch in elk land en in elke gemeente. Overall is de werkloosheid der jeugd geen tijdelijk verschijnsel, maar wel een duurzaam feit geworden: Wij kunnen vaststellen, dat er in bijna alle landen een groot aantal jongelui zijn

die nooit in de leer, die nooit op een regelmatige wijze aangeworven geweest zijn. Zij die nooit anders geleefd hebben dan in bestendige werkloosheid, zijn niet zelden. Een Engelsche vakbondstatistiek van 1931 werpt licht op gansch die ellende. Volgens de cijfers ervan zijn er 9.6 t.h. jonge werklozen van 15 jaar, terwijl er 47.3 t. h. zijn van 17 tot 18 jaar. Het I.A.B. schat het aantal werklozen beneden 22 jaar zelfs op meer dan 7 miljoen, en deze schatting is ongelukkig niet overdreven. Deze cijfers lichten ons niet alleen in over de ellende en de hopeloosheid der jonge werklozen; zij toonen eveneens aan, de ontbinding van een gansche samenleving, de verwoesting van het opbouwend dynamisme der toekomst. De beroepsbedrijvigheid is het meest belangwekkende opleidende middel waarvan een maatschappij zich kan bedienen. Een voor de maatschappij nuttige arbeid uitoefenen, is de beste en natuurlijkste methode om zich van den maatschappelijken bouw bewust te zijn, om er de waarde van te beseffen en zich aan de gemeenschap gebonden te gevoelen. De huidige maatschappij is bezig op een wreede wijze haar eigen toekomst te vernietigen.

Van dit standpunt onderzocht, strekt het jeugdvragestuk zich uit tot het algemeen sociaal vraagstuk. Het Europeesch fascisme is grotendeels ontstaan uit dit rampspoedig jeugdprobleem, dat niet opgelost is en onoplosbaar schijnt met behulp van de middelen waarover de huidige maatschappij beschikt.

Sinds lang hebben de Vereenigde Staten getracht oplossingen voor de werkloosheid der jeugd te vinden. Vóór meer dan vijftig jaar stichtte de philanthroop George dicht bij New York een « Republiek der verlaten jeugd », gegrondvest op de principes van de zelfstandigheid, de auto-administratie en de samenwerking. Daarna zijn het de Sovjets geweest welke dit experiment benut en verscheidene koloniën van dit slag verwezenlijkt hebben. (Ziet *Chemin de la Vie*.) In al de landen die een aanzienlijke werkloosheid kenden, waren de jongeren de eerste moreele slachtoffers van de economische crisis, wat uit te leggen is door het dynamisme dat aan hun ouderdom eigen is. Het is klaar, dat in de groote steden van de Vereenigde Staten, waar er goed georganiseerde bendes van misdadigers zijn, de jeugd vlug het leger der landloopers en der gangsters vervoegt.

Het is de moreele nood der jeugd die het plan heeft doen ontstaan dat President Roosevelt aan de beslissing van het « Congress » onderworpen heeft als steun voor de N. R. A., zijn groot experiment van nationaal economisch herstel. De verwezenlijking van dit plan werd op een konkrete wijze beschreven in de *Revue internationale du Travail*, door Dubreuil, die het grondig bestudeerd heeft. Dit plan streeft het tweevoudig doel na, de jeugd te helpen en voor

het land den natuurlijke rijkdom van zijn bosschen te behouden. Het Amerikaansch kapitalisme ontgint, inderdaad, sinds lange jaren, de bosschen in zijn eigen voordeel, zonder rekening te houden met de gewettigde belangen van het land. Bovendien worden dikwerf vele bosschen door brand vernield. Het jaarlijksch verlies veroorzaakt door het vuur wordt op meer dan 10 miljoen Ha. geschat. Op deze feiten heeft Roosevelt zijn plan ten gunste van de jeugd gegrondvest. De jongeren werden uitgenoodigd zich onder de algemeene leiding van een gewezen vakbondsvooraanstaande en met de medewerking van volwassen houthakkers te installeeren in kampen van ongeveer 200 man. Zij banen smalle boschwegen en richten telefoonposten op om, in geval van brand, een vluggen verbindingdienst mogelijk te maken; zij arbeiden aan het uitrukken van struikgewas om het brandgevaar te verminderen; aan het uitdunnen van het kreupelhout, om den groei van de boomen te vergemakkelijken, en, met behulp van planten met lange wortels, aan het vaster maken van den grond daar waar de regen hem beweeglijk gemaakt heeft. De jonge arbeiders ontvangen 30 dollar per maand, worden gevoed, gekleed en onder tenten gelogeed. Zij bekomen daarvan 5 dollar voor eigen gebruik, terwijl de rest aan hun ouders wordt uitbetaald. Tijdens het eerste jaar werden aldus 314,000 jonge arbeiders te werk gesteld. De leiding van deze kampen is afhankelijk van de militaire administratie, zonder dat die jongelui evenwel aan een militaire tucht onderworpen zijn. Elk kamp beschikt over een bibliotheek en een soort leeszaal; een geïllustreerd weekblad, dat den kenschetsenden titel draagt van *Happy Days* (Gelukkige Dagen), wordt kosteloos aan de arbeidende jeugd bezorgd.

Zulke maatregelen zijn natuurlijk nuttig als voorloopige hulp om den huidige toestand te lenigen, doch bieden geen wezenlijke en algemeene oplossingen.

Van al de mogelijke maatregelen welke het I. A. B. heeft onderzocht, bevinden zich de verlenging van den schoolplicht en de verhooging van den ouderdom van aanneming aan den arbeid op het voorplan. Het Internationaal Bureau voor Opvoeding, van Geneve, heeft een zeer belangwekkende studie over dit onderwerp gepubliceerd, welke gesteund is op de gegevens geleverd door de Ministeries van Openbaar Onderwijs van 25 landen. Volgens deze publikatie, bestaat er schoolplicht in al de landen die geantwoord hebben, doch de duur verschilt van 3 jaar (meisjes) of 5 jaar (jongens) in Egypte, Indië en Siam, tot 10 jaar in de U. S. S. R., tot 9 jaar in de Vereenigde Staten, in Groot-Brittannië, in de Nederlanden en in enkele Zwitsersche kantons. In de meeste landen duurt de schoolplicht 7 of 8 jaar. Het is van belang te weten dat Frankrijk, ondanks zijn ge-

leidelijke organisatie van het schoolstelsel, slechts een schoolplicht heeft van 7 jaar. Niet zelden ontmoet men te 6 of 7 uur 's morgens in de treins die jongens van 12 en 13 jaar, leerjongens, bleéke loopjongens, welke naar hun werkhuis of hun werf ijlen, waarvan zij te 8 uur 's avonds, afgemat, lusteloos, terugkeren met een honger die zelden gestild wordt, arme kleine slachtoffers van de kapitalistische uitbuiting.

De jongens van 13 jaar zijn voor de patroons natuurlijk minder dure en gewilliger arbeiders dan de jongelui van 18 jaar. Die arbeiders, bijna nog kinderen, oefenen een sterke drukking uit op het loonpeil en vermeederen noodzakelijkerwijze de werkloosheid van hun ouderen. 't Is daarom dat het kongres van het I. V. V. vóór twee jaar, te Brussel, eenparig de verlenging van den schoolplicht tot 15 jaar, en de verhooging van den ouderdom van aanneming voor den arbeid tot dien ouderdom, goedgekeurd heeft. De nationale federaties hebben zulke beslissingen moeten nemen, hoewel de verlenging van den schoolplicht voor de ouders een opoffering uitmaakt. Voor deze laatsten staat de verlenging van den schoolplicht gelijk met een verlenging van hun last, wat o. m. de voeding en het onderhoud aangaat, en dit op een oogenblik dat zij reeds veel te lijden hebben onder de gevolgen van de krisis. Maar de arbeiders verlangen toch de verlenging van den schoolplicht, niet alleen omdat zij een doelmatigen maatregel uitmaakt in staat om den huidigen toestand te verbeteren, doch omdat zij een duurzamen vooruitgang uitmaakt op den weg der arbeidersontvoogding. De moderne arbeid en het maatschappelijk leven eischen van den jongen arbeider meer oefening dan eertijds wat den lichaamsbouw, de intellektueele lenigheid en het moreel karakter aangaat. De verlenging van den schoolplicht zou in dit opzicht van algemeen en bestendig belang zijn, zelfs buiten de opsorping der werkloosheid van de arbeiders van 18 tot 20 jaar die er zou uit voortspruiten.

De Internationale Arbeidskonferentie is niet bevoegd tot het nemen van verplichtende besluiten; zij zal slechts wenken geven welke aan de Regeeringen van de verschillende Staten zullen medegedeeld worden. Ingevolge hun economische belangen, zullen de kapitalisten zich tegen al deze maatregelen verzetten, die van aard zijn hun winst te verminderen. Alleen de propaganda van de arbeiders en de syndikale macht zullen hun verwezenlijking verzekeren.

— x —

De werkloosheid der jeugd ter Arbeidskonferentie

Op Woensdag 5 Juni, in den namiddag, overhandigden de afvaardigingen van de jonge werkloozen de verzoekschriften aan het Bureel van

de Internationale Arbeidskonferentie. Meer dan 150,000 handteekeningen werden ingezameld in Nederland, België, Hongarije, Luxemburg, Finland, Tsjecho-Slowakije en de Vereenigde Staten. Een verzoekschrift van de Kristelijke Vakinternationale telde meer dan 85,000 handteekeningen.

Vóór de overhandiging van de verzoekschriften doorliepen de afvaardigingen de stad Geneve in drie stoeten: de afvaardigingen van het I. V. V. en van de Socialistische Jeugdinternationale, de kristenen en de kommunisten.

De zitting der Konferentie, waarin de overhandiging der verzoekschriften plaats had, was bijzonder roerend en herinnerde op zekere oogenblikken aan de openingszitting der Ontwapeningskonferentie. De afgevaardigden van de verschillende tendenties spraken korte toespraken uit en vertolkten den nood van de jeugd en haar verwachtingen in de Arbeidskonferentie.

Buiten de kajotters, was België vertegenwoordigd door drie afgevaardigden van de Syndikale Jeugd: de kameraden Galliaert, van Antwerpen; Biet, van Aarlen, en gezellin Streux, van Dottenijs.

De kameraden Ollenhauer en Biet voerden het woord in naam van de Socialistische Jeugdinternationale en van het I. V. V. De Engelsche arbeidersafgevaardigde Hayday verzekerde de afvaardigingen van jonge werkloozen, in naam van de arbeidersgroep, den krachtigen steun van de arbeidersgroep der Konferentie.

's Anderendaags, op Woensdag 6 Juni, greep de algemeene bespreking over de kwestie plaats. Onze vriend Corn. Mertens diende, in naam van de arbeidersgroep, een resolutie in, zeggend:

« De Konferentie, oordeelend dat het vraagstuk der werkloosheid van de jeugd een dringende oplossing vereischt;

» Dat het wenschelijk is dat de Konferentie nog in den loop van den huidigen zittijd een aanbeveling kunne aannemen... »

Verscheidene regeeringsafgevaardigden, waaronder de Belgische afgevaardigde, de heer Mahaim, steunden de resolutie van de arbeidersgroep. Ten slotte werd, ondanks de inspanningen van de patroonsgroep, die trachtte de kwestie te verdagen en die zich beriep op de ingewikkeldheid van het vraagstuk, de resolutie aangenomen met 96 stemmen tegen 17. De Belgische patroonsafgevaardigde, de heer G.-L. Gérard, van het Centraal Nijverheidskomiteit, stemde natuurlijk tegen.

Aan een kommissie werd opgedragen een aanbeveling te bestudeeren en aan de Konferentie te onderwerpen, rekening houdend met het ontwerp van het I. A. B.

Ter zelfde zitting bestreed kameraad Jouhaux de arbeidskampen, die in de meeste landen uitloopen op de militarisatie der jeugd.

Naar de verlenging van den schoolplicht

De pers heeft medegedeeld, dat de heer Bovesse, minister van Openbaar Onderwijs, binnenkort aan den Ministerraad een verslag zal onderwerpen over de kwestie der verlenging van den schoolplicht, dat de aanneming voorstelt van het beginsel van den algemeenen en beroepsschoolplicht tot den ouderdom van 16 jaar.

Als overgangsmaatregel beoogt het ontwerp nog niet de verplichting van al de jongelui, daar men van oordeel is, dat eerst de jonge werklozen moeten in aanmerking komen.

Een opsteller van Le Peuple heeft onzen vriend Marius Renard geïnterviewd over het ontwerp van den heer Bovesse :

— Op het eerste zicht, heeft Marius Renard geantwoord, schijnt mij het initiatief, dat de minister van Openbaar Onderwijs gaat nemen, gelukkig toe. Men mag niet vergeten, dat men sinds weldra twee jaar — indien niet langer — de verlenging vraagt van den schoolplicht als een faktor van opslorping van de werkloosheid en als een faktor van de economische evolutie.

— Acht gij den beoogden maatregel toereikend?

— Hij schijnt mij toe onvolledig te zijn. Zij die de verlenging van den schoolplicht voorstaan denken dat de maatregel zich zou moeten uitstrekken, niet alleen tot de jonge werklozen, maar tot al de jongelui van 14 tot 15 of 16 jaar. Maar, voegt onze medespreker er bij, het gaat wellicht om een overgangsmaatregel. Het is waarschijnlijk, dat men spoedig zal bemerken, dat hij moet volledig en vooral uitgebreid worden.

— Hoe verstaat gij het aan de onvolwassenen van 14 tot 16 jaar te geven onderwijs? In den zin van beroepsonderwijs?

— Neen, niet uitsluitelijk. Dit onderwijs moet algemeen zijn, in den ruimsten zin van het woord.

Men moet niet alleen de zoogenaamde lagere of middelbare studies verlengen, doch ook bijzondere leergangen van opvoeding, sociale economie, wetgeving, hygiëne, enz., inrichten die heden in het algemeen ontbreken in het beroepsonderwijs. Deze leergangen moeten verplichtend zijn, naast eigenlijke technische leergangen, in de huidige scholen van kunst- of technisch onderwijs of in de op te richten scholen.

— Hoe verstaat gij het in praktijk stellen van het aangekondigde initiatief?

— Met de medewerking der economische en sociale groepen en de zoo mild mogelijke tussenkomst van de openbare machten. Het behoort aan de vakorganisaties leergangen te vragen aan de gemeenten en de provincies, er desnoods in te richten, indien de reeds bestaande scholen niet volstaan. En, het zij terloops gezegd, ik hoop wel dat onze organisaties zich vastberaden aan 't werk zullen zetten zoodra de besluiten zullen verschijnen.

— Ducht gij geen moeilijkheden uit hoofde van de ontoereikendheid van de lokalen, van het personeel?

— Geenszins. Daar zijn eerst de bestaande scholen, waarvan het aantal leerlingen aanzienlijk kan uitgebreid worden, in plaats van gedurig te verminderen. Wat het onderwijzend personeel aangaat, vergeet niet dat wij tal van onderwijzers, leeraars, technici, kunstenaars zonder bediening hebben, die niet beter vragen dan enkele vergoedingen te kunnen genieten door hun kennissen ten dienste te stellen van de opvoeding.

— Gij hebt dus vertrouwen in het sukses van de maatregelen die men gaat nemen, vragen wij nog.

— Ja, indien de arbeidersbevolking en zij die tot taak hebben haar te leiden en raad te geven de sociale grootheid van het opvoedingswerk, dat de poging van verlenging van den aangekondigden schoolplicht kan uitmaken, willen begrijpen. Wij waren natuurlijk gerechtigd ineens meer te verhoppen.

Maar ik meen dat men ongelijk zou hebben geen voordeel te trekken uit de proefneming die men gaat doen. Vergeet niet dat deze ook twee factoren zal omvatten waarvan wij altijd voorstander geweest zijn : de toepassing der beroepsvoorlichting vóór de aanneming op school en aan den arbeid, en de uitbreiding van het vrouwenberoepsonderwijs, ten einde dit laatste uit het kader van de traditioneele en dikwijls verouderde beroepen te doen treden.

— En uw konklusie?

— Zij is zeer eenvoudig. Zoodra de besluiten welke waarschijnlijk zullen moeten genomen worden, zullen verschijnen, zal men zich aan 't werk moeten zetten. Ik heb den indruk, dat men niet tevergeefs beroep zal doen op den goeden wil van de provincie- en gemeentebesturen en van onze politieke en syndikale organisaties.